

THÁI THƯỢNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 140

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 03/12/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lư

Mời xem Cảm Ứng Thiên đoạn thứ 75, cũng là hai câu:

Thừa oai bách hiếp, túng bạo sát thương.

乘威迫脅。縱暴殺傷。

Cậy quyền uy bức hiếp người, thỏa sức bạo ngược giết hại.

Đây là chúng ta thường gọi là “ỷ thế ức hiếp người”, cũng là điều mà người thông thường rất dễ phạm phải, không biết những việc này đã kết thành oán thù sâu đậm với chúng sanh, dẫn đến báo thù khốc liệt của đối phương, hơn nữa báo thù này là đời đời kiếp kiếp không ngừng không dứt. Cho nên, cổ thánh tiên hiền dạy người, khi bạn đang có quyền lực, khi bạn có địa vị, bạn có uy thế thì bạn phải biết tu phước, phải biết tích đức, không nên cậy quyền thế mà bắt nạt người khác. Bạn xem, họa phước là ở trong khoảng một niệm. Chúng ta xem Liễu Phàm Tứ Huấn, tiên sinh Liễu Phàm khi làm tri huyện Bảo Đễ, lúc này ông có địa vị, có quyền lực, ông tận dụng quyền lực của mình để làm việc tốt, giảm thuế ruộng cho dân. Chỉ một việc ấy thôi, ông vốn là muốn phát tâm làm mười ngàn việc tốt, nhưng chỉ một việc này, những người nhận được ân huệ không chỉ mười ngàn người, mà tất cả nông dân trong toàn huyện thảy đều được hưởng lợi ích. Nếu như không hiểu được đạo lý này mà tác oai tác quái, bức hiếp bá tánh thì tội nghiệp tạo này là quả báo địa ngục. Chúng ta từ thí dụ rõ ràng này cần phản tỉnh sâu sắc, tư duy thật kỹ, cát hung họa phước đích thực là trong khoảng một niệm.

Chúng ta thấy một số truyền thuyết của phương Tây nói rằng cuộc đời của một người từ khi sinh ra thì hoàn toàn đi theo vận mệnh của chính mình, cả đời không thể thay đổi được. Trong lời dự báo của người xưa, chúng ta cũng thường thấy như vậy, giống như việc diễn kịch theo một kịch bản có sẵn vậy. Chúng ta muốn hỏi, kịch bản này do ai viết ra? Có phải thượng đế viết hay không? Hay quỷ thần sắp xếp? Nếu như đây là sự thật thì con người sống còn có ý nghĩa gì? Vì hoàn toàn nghe theo sự sắp xếp của người khác, bị người khác bỡn cợt, lời này nói không thông rồi. Thế nên có người đến hỏi tôi: Cách nói này của phương Tây căn cứ vào điều gì? Tôi đáp: Cách nói này của họ giống như cách nói của Khổng

tiên sinh trong Liễu Phàm Tứ Huán, không có khác nhau. Khổng tiên sinh đã đoán được vận mệnh cả đời của Viên Liễu Phàm, hơn nữa tiên sinh Liễu Phàm khi đối chiếu với đời sống thực tế của mình thì quả nhiên không sai. Mỗi năm đi thi, thi đỗ vị trí thứ mấy thì đều giống với những gì đoán trong số mệnh; mỗi năm được bổng lộc cũng giống hệt với những gì nói trong số mệnh, một chút cũng không sai, đây là quan niệm về vận mệnh. Con người có vận mệnh hay không? Có, chỉ có người mê hoặc mới theo như kịch bản này của chính mình mà biểu diễn. Trước khi Liễu Phàm tiên sinh chưa gặp được thiền sư Vân Cốc thì cũng giống như vậy, sau khi ông gặp thiền sư Vân Cốc, thiền sư Vân Cốc đem đạo lý này nói rõ ràng, kịch bản do ai viết vậy? Do chính mình viết, là những gì đời trước tạo, thế nên nhà Phật nói “ngiệp lực dẫn dắt”, đây là chân lý, là nhân quả báo ứng.

Phật nói rất hay: “Muốn biết nhân đời trước, xem quả nhận đời này”, bạn muốn biết đời trước bạn đã tạo những nghiệp gì thì chúng ta xem những gì nhận ở đời này thì rõ ràng, những gì nhận ở đời này là quả báo. “Muốn biết quả đời sau, xem nhân gieo hiện tại”, bạn muốn hỏi mình đời sau thế nào? Mọi khởi tâm động niệm, xử sự đối người tiếp vật trong đời này của bạn chính là nhân mà bạn tu, nhân tốt thì quả đương nhiên tốt. Cho nên, chúng ta biết được trước đây mê hoặc điên đảo, không có được sự giáo huấn của thiện tri thức nên chúng ta sai rồi! Đời này rất may mắn gặp được Phật pháp, gặp được kinh điển, dần dần chúng ta đã rõ ràng, đã giác ngộ, quyết tâm sửa lỗi xưa. Khi mê hoặc, chúng ta không biết tốt xấu, cho rằng mọi người đều là người xấu, cho rằng mọi người đều đối địch với mình, từ sáng đến tối luôn cẩn thận đề phòng; sau khi giác ngộ thì mới biết đây là sai lầm của mình, mới biết ngày ngày là ngày tốt, người người là người tốt, vậy ai là người không tốt? Chính mình không tốt, tôi hoài nghi người khác, tôi đố kỵ người khác, tôi do dự với việc, mê hoặc với lý, chính mình không tốt, người ta đâu có chỗ nào không tốt? Khi vừa quay đầu thì chính là học Phật, học Phật chính là học giác ngộ, học Phật chính là học làm người tốt. Khi chúng ta mê hoặc thì khởi tâm động niệm luôn là ức hiếp người khác, đều là gây tổn hại người khác; sau khi giác ngộ, chúng ta mới chân thật sám hối, từ nay về sau luôn luôn nhẫn nhường, lễ nhượng.

Phật là người chí thiện trong hết thảy người, Phật nhìn hết thảy chúng sanh đều là Phật. Có người nói với tôi, chúng tôi ở Singapore nghe nói rất nhiều, thậm chí còn có người đến tận Cư Sĩ Lâm để chất vấn cư sĩ Lý Mộc Nguyên: Đồ cúng dường của Phật giáo chúng ta vì sao lại đem đi tặng cho tôn giáo khác? Giống

nếu chúng ta đã phạm phải lỗi lầm rất lớn vậy. Cư sĩ Lý có trí tuệ, đã giải thích tường tận cho họ nghe, họ mới sáng tỏ. Trong Tứ hoằng thệ nguyện có câu “chúng sanh vô biên thệ nguyện độ”, câu này nên hiểu như thế nào? Có phải người không tin Phật thì ta không độ họ, hay là họ tin tôn giáo khác thì ta không độ họ, không cùng tộc quần với chúng ta thì chúng ta không độ họ, có phải cách nói này hay không? Vậy thì nguyện này nhất định phải thay đổi rồi. Chúng sanh vô biên là không phân biệt tộc quần, không phân biệt tôn giáo. Bạn xem, ngay đến những động vật đó, nhà Phật vẫn thường khuyến khích phóng sanh, bạn vẫn cần cứu chúng, chúng không cùng tộc quần với bạn, không cùng tín ngưỡng với bạn, còn họ là con người. Vậy trong mắt bạn những người này ngay cả súc sanh cũng không bằng hay sao? Súc sanh mà bạn còn giúp chúng, còn cứu chúng, những người này đều không bằng hay sao? Vậy đâu có tâm từ bi! Học Phật như vậy là học đến đâu rồi, sao tâm lượng trở nên nhỏ như vậy? Chính mình cũng biết niệm, trong chùa thường xuyên đọc sớ văn, đoạn mở đầu của sớ văn là “tâm bao thái hư, lượng chu sa giới”, miệng biết đọc nhưng lại không hiểu ý nghĩa là gì. Tâm lượng nhỏ như vậy, thậm chí nhỏ đến mức không thể bao dung chính mình, bạn nói có đáng thương không?

Bồ thí trong Lục ba-la-mật của Bồ-tát có giới hạn hay không? Có phân biệt hay không? “Quảng tu cúng dường” trong thập nguyện Phổ Hiền có thứ bậc cao thấp hay không? Thường xuyên đọc tụng những kinh Đại thừa này, chúng ta hằng ngày ở bên đây nghiên cứu thảo luận, nếu như còn có phân biệt chấp trước này, vậy thì khẳng định bạn đối với Phật pháp chưa có thể nhập một chút nào. Không những cảnh giới không thể nhập, mà những gì Phật pháp nói thì bạn cũng mù mịt không biết gì, bạn không hiểu được. Trong giới kinh Đại thừa, Phật dạy chúng ta: “Hết thấy người nam là cha ta, hết thấy người nữ là mẹ ta.” “Hết thấy” đó nên hiểu như thế nào? Không cùng tộc quần thì không phải sao? Không cùng tôn giáo cũng không phải hay sao? Vậy “hết thấy” đó nói không thông rồi. Có thể thấy trong “hết thấy” chính là không phân biệt tộc loại, không phân biệt tín ngưỡng tôn giáo, chỉ cần là người nam thì liền xem họ giống như cha của mình, chỉ cần là người nữ thì xem họ cũng giống như mẹ của mình mà hiếu thuận. Chúng ta là đệ tử Phật, tài vật của chúng ta làm sao có thể nói không thể cúng dường tôn giáo khác, không thể cúng dường tộc quần khác? Vậy nói không thông! Tâm lượng của Phật sao lại nhỏ như vậy, đáng thương như vậy? Ngay cả trong kinh điển của Kitô giáo, thượng đế còn khuyên dạy người thế gian: Bạn yêu thương người thì

cũng cần phải yêu thương kẻ thù của bạn, bạn xem tâm lượng người ta lớn biết bao! Đệ tử Phật chúng ta kém quá xa so với tín đồ thượng đế rồi.

Lỗi lầm này là do chúng ta đọc kinh nhưng đã đọc uống công, hoàn toàn không hiểu được nghĩa chân thật của Như Lai. Khởi tâm động niệm đều đang tạo nghiệp, niệm niệm đều là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, tâm luân hồi tạo nghiệp luân hồi, chúng ta đừng nói đến quả báo tương lai, mà quả báo trước mắt sẽ có rất nhiều khổ nạn. Khổ nạn này là do con người tạo, đôi bên không thể bao dung, đôi bên không thể nhường nhau, vậy thì phải đấu tranh, diễn biến tiếp theo của đấu tranh chính là chiến tranh. Dùng uy thế của mình bức hiếp người yếu hơn, gọi là “mạnh ăn hiếp yếu”, những tri kiến của luận điểm tiến hoá này thật sự có vấn đề lớn, đã dẫn dắt sai lầm tư tưởng, phương hướng và hành vi của rất nhiều chúng sanh, lỗi lầm này rất lớn. Cho nên, Phật pháp nói với chúng ta về nghiệp lực, nói với chúng ta về nhân quả, nói với chúng ta về cảm ứng, báo ứng, đây là chân tướng sự thật, là chân lý. Cho nên chúng ta ở trên cương vị đời sống của chính mình, nếu thuận lợi thì nên giúp đỡ người khác nhiều hơn, tuyệt đối đừng phân biệt chấp trước, như vậy mới tốt. Trong kinh giáo, Phật thường khuyên chúng ta “tích lũy công đức”, mà căn bản của tích lũy công đức là giác ngộ; sau khi giác ngộ thì bạn mới có tâm chân thành, bạn mới có tâm cung kính. Người chưa giác ngộ thì tâm họ là hư vọng, không chân thật, cung kính đó của họ là cảm tình, không phải là chân thật, gọi là “hư tình giả ý”, trong kinh Địa Tạng nói “khởi tâm động niệm, không gì chẳng phải tội”. Chúng ta nghĩ xem, lời của Phật Bồ-tát không nói quá chút nào.

Cảm Ứng Thiên đến chỗ này là một đoạn. Tiếp theo là nói về không biết quý trọng vật lực, ngày nay gọi là lãng phí tài nguyên, nói cho chúng ta về những lỗi lầm này, phía trên là đối với người, đoạn tiếp theo này là đối với vật. Cho nên quý vị hãy quan sát tỉ mỉ những điều mà thánh hiền thế xuất thế gian dạy chúng ta, chúng ta đem tổng kết lại thì không ngoài việc dạy chúng ta làm sao để làm người, làm sao chung sống giữa người với người? Đoạn tiếp theo lại dạy chúng ta, con người làm sao chung sống với vạn vật, với đại tự nhiên; con người làm sao chung sống với thiên địa quỷ thần. Thiên địa quỷ thần, điều này chắc chắn không mê tín, tuy rằng mắt thịt chúng ta không nhìn thấy nhưng hiện nay chúng ta biết rõ chúng ta sống trong chiều không gian khác họ. Chúng ta sống trong không gian ba chiều, còn họ có thể sống trong không gian bốn chiều, năm chiều, sáu chiều, hoặc là chiều không gian cao hơn nữa, chúng ta không thấy họ nhưng họ ở chiều không gian cao hơn lại thấy chúng ta, nếu họ ở chiều không gian thấp

hơn thì không thấy chúng ta. Cho nên người xưa thường nói “trên đầu ba thước có thần minh”, đó chính là những chúng sanh ở những chiều không gian khác nhau, chúng ta làm sao chung sống với họ? Chúng ta không nhìn thấy, không nghe thấy, không tiếp xúc được, nhưng biết được họ đang tồn tại, chúng ta dùng tâm chân thành, tâm cung kính lễ kính họ, lễ kính bình đẳng, không chỉ là lễ kính mà còn tán thán! Chúng sanh ở chiều không gian cao, phước đức trí tuệ của họ cao hơn chúng ta, đáng để chúng ta tán thán, đáng để chúng ta học tập.

Cho nên trong Lục niệm, Phật dạy chúng ta niệm thiên, “niệm Phật, niệm pháp, niệm tăng” là niệm Tam bảo, còn có niệm thiên, niệm giới, niệm thí. Chư thiên tu thượng phẩm thập thiện nghiệp đạo, người trời tu từ bi hỷ xả, niệm thiên là niệm thượng phẩm thập thiện, niệm từ bi hỷ xả, trong mỗi niệm phải noi theo, phải hướng về họ mà học tập, đây là chân thật tôn kính, lễ kính tán thán. Dùng sự tu đức của chúng ta mà hồi hướng cúng dường, chúng ta lấy cái gì để cúng dường? Bản thân chúng ta tu được rất tốt thì chính là cúng dường đối với họ. Phổ Hiền Bồ-tát nói là “như giáo tu hành” chính là cúng dường. Khi ba mối quan hệ này làm tốt, rất rõ ràng, rất tường tận, làm được rất viên mãn thì thiên hạ thái bình, thân tâm an lạc, phiền não tự nhiên không sanh, trí tuệ tự nhiên tăng trưởng, vui thích như thế sao không làm! Tại sao cứ phải tạo tác ác nghiệp? Đối đãi với bất kỳ người nào đều là cảm ân đội đức. Người có ân với mình, ân đức của một bữa cơm, ân đức của một ngày tiếp đãi đều suốt đời không quên, thời thời khắc khắc có tâm báo đáp, như vậy thì tốt. Người khác nhục mạ ta, hãm hại ta, nhất định đừng để ở trong lòng, đem nó quên thật sạch sẽ, vậy chúng ta mới thật sự thể hội được người người là người tốt, người người là Phật Bồ-tát. Thánh hiền thể xuất thế gian là dạy chúng ta như vậy, lúc nào cũng phải biết nhẫn nhường, tuyệt đối không được cố ý hay vô ý tổn hại người khác, tổn hại vạn vật. Không những không được tổn hại người, mà đến cây cối hoa cỏ cũng không được tổn hại, đây là đạo làm người mà Phật Bồ-tát và thánh hiền đã dạy chúng ta. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến chỗ này.